

Отест

Хоч доля всміхалась, та фатум сміявся,
Коли до колиски моєї схилявся...

Наталі Мерчант, «Диво»

Звичайний

Я — незвичайна десятирічна дитина. Звісно, я роблю те саме, що й решта дітлахів. Їм морозиво. Катаюся на велосипеді. Граю у м'яч. Навіть ігрову приставку маю. Усе це робить мене звичайним. Нібито. І я відчуваю себе таким. Усередині. Але я знаю, що звичайні діти не змушують своїх однолітків тікати зарюмсаними з майданчика. Знаю, що на звичайних дітей не витріщаються знічев'я...

Якби я знайшов чарівну лампу й міг загадати лиш одне бажання, то побажав би мати нормальне обличчя, якого ніхто не помічає. Побажав би пройтися вулицею так, щоби люди не дивилися на мене з відразою і не відверталися. Насправді ж причина моєї незвичності лише в тім, що всі мене таким уважають. Ось моя думка...

Але я вже звик до свого вигляду. Знаю, як удавати, ніби не помічаю виразу людських облич. Ми всі до цього звикли: я, мама з татком, Вія... Беру свої слова назад, у Вії це не дуже добре виходить. Вона починає нервувати, коли люди роблять щось образливе. От, наприклад, одного разу на майданчику старші діти галасували. Я навіть не знаю, що вони там кричали, бо сам не чув, а Вія почула і напосілася на них. Така вже вона є. Я не такий.

Вія не вважає мене звичайним. Каже, ніби вважає, але, якби то було правдою, вона би не відчувала гострої потреби захищати мене. І мама з татком також не вважають мене звичайним. Вони називають мене надзвичайним. Здається, єдиний, хто розуміє, який я насправді, це я сам.

Звати мене Огест², до речі. Ім'я не змальовує моєї зовнішності. Щоби ви там не подумали, усе набагато гірше.

Чому я не пішов до школи

Наступного тижня я піду до п'ятого класу. Мені дуже-дуже лячно, оскільки раніше я не ходив до справжньої школи. Багато хто гадає, буцімто я просто соромився своєї зовнішності, але це не так.

² August — у перекладі з англійської «серпень».

Виною всьому оті операції. За все моє життя їх було двадцять сім! Найсерйозніші зробили ще доти, як мені виповнилося чотири, тож я нічого не пам'ятаю. Утім, відтоді мені щороку робили дві чи три операції (деякі складні, інші — прості), і кожна з них відклалася в моїй пам'яті назавжди! Кажуть, саме через них я постійно хворію. Хоча лікарі підкреслюють, що для медицини я суцільна загадка і навіть мій замалий зріст може спричинювати слабкість організму й різноманітні недуги.

Отож батьки вирішили, що краще мені не ходити до школи, і за мою освіту взялася мама. Раніше вона працювала ілюстратором дитячих книжок — малювала чудових фей і русалоньок (малюнки для хлопчиків у неї виходили не такими гарними: одного разу вона спробувала намалювати мене в подібі Дарта Вейдера³, але вийшло щось схоже на робота у формі гриба...). Шкода, я вже давно не бачив, як мама малює. Здається, вона дуже заклопотана піклуванням про мене та Вію.

Хай там як, а поступово я набираюся на силі. Остання операція відбулася вісім місяців тому, і є сподіванка, що мені пощастить протриматися без них іще кілька років. Тож мама з татом таки наважилися віддати мене до школи.

³ Дарт Вейдер (Енакін Скайвокер) — головний герой кіноепіпеї Джорджа Лукаса «Зоряні війни».

Не можу сказати, що завжди про це мріяв. Мені кортіло відвідувати школу, та лиш за тієї умови, що я не відрізнятимусь од решти школярів. Мені кортіло мати багацько друзів, з якими добре гратися після занять, гасати вулицями тощо.

Загалом у мене є кілька справжніх друзів. Найкращий з усіх — Крістофер, а ще є добрі приятелі Захарій і Алекс. Ми знайомі з дитинства. Тобто вони вже давно знають мене таким, який я є, і встигли звикнути. Коли ми були маленькими, то завжди гралися вкупі, але згодом Крістофер переїхав до Бриджпорта в Коннектикуті⁴ (від манхеттенського Норт-Рівер-Хайтса, де я мешкаю, їхати туди щонайменше годину). А Захарій з Алексом пішли до школи. Одначе Крістофера я бачу частіше, ніж їх. Чудасія, та й годі! Тепер Зак і Алекс мають нових друзів, проте, зустрічаючи мене на вулиці, поводяться дуже чемно. Завжди вітаються.

Є у мене й інші приятелі, але не такі, як Крістофер, Зак і Алекс. Ті завжди запрошували мене на день народження — натомість Джоел, Емонн і Гейб ніколи не запрошують. Якось мене покликала Емма, але відтоді ми не бачилися. Може, я надто переймаюся тими днями народження...

⁴ Бриджпорт — найбільше місто американського штату Коннектикут, розташованого на північному сході США.